

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/931/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811210658
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3811210658.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa U., zastúpeného E. proti odporcom 1) O., zastúpenej Z., 2) X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu L., zastúpeného Z., o zaplatenie 601,93 Eur a prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. mája 2014, č.k. 4C/98/2012-190, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcom a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol. Zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi 1) a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 616,09 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odporcovi 2) právo na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z., § 2 ods. 1 písm. a), b), § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že medzi predchodcom navrhovateľa a odporcami 1), 2) bola uzatvorená dňa 17.10.2002 zmluva o splátkovom úvere. Navrhovateľ poskytol odporčkyni úver vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 Eur). Odporcovia 1), 2) ku dňu postúpenia pohľadávky na predchodcu navrhovateľa si povinnosť platiť poskytnutý úver v dohodnutom čase spolu s úrokmi a poplatkami nespĺnili celkom. Právnemu predchodcovi navrhovateľa uhradili len 2.101,45 Eur, pričom poslednú úhradu vykonali dňa 13.09.2007. Odporcovia sa dostali do omeškania so splácaním úveru dňa 21.02.2003, keď neuhradili 4. splátku. Zmluvnými stranami bola zmluvou o splátkovom úvere dohodnutá konečná splatnosť úveru dňom 20.09.2007. Právny predchodca navrhovateľa pred touto konečnou splatnosťou úveru nevyhlásil jeho mimoriadnu splatnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca 1) a vedľajší účastník na strane odporcov vzniesli námietku premlčania, súd prvého stupňa sa touto námietkou premlčania zaoberal a konštatoval, že keďže nebolo preukázané, že by došlo k predčasnej splatnosti predmetného úveru pred 20.09.2007 a konečná splatnosť úveru bola 20.09.2007, odporcovia sa dostali do omeškania so splácaním úveru dňa 21.02.2003. Navrhovateľ podal návrh dňa 04.07.2011, t. j. po konečnej splatnosti úveru, kedy boli splatné už všetky splátky. Nakoľko všeobecná premlčacia doba, vzťahujúca sa na danú vec, je 3-ročná a návrh navrhovateľ podal až dňa 04.07.2011, ním uplatnený nárok, pokiaľ ide o všetky splátky, súd prvého stupňa posúdil ako premlčaný. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania preto súd prvého stupňa návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku a vyhovenia návrhu, resp. jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytýkal nesprávne právne posúdenie veci, keď na daný právny vzťah neaplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, vzťahujúce sa k premlčaniu. Vyslovil názor, že vzhľadom na skutočnosť, že Obchodný zákonník obsahuje komplexnú právnu úpravu premlčania, otázka premlčania v danom prípade sa má posudzovať výhradne podľa relevantných ustanovení Obchodného zákonníka a nie je preto možné akékoľvek ustanovenia v úprave premlčania vytrhávať z kontextu a aplikovať na ne ustanovenia iného právneho predpisu v prospech spotrebiteľa. Uviedol, že Obchodný zákonník obsahuje ucelenú úpravu inštitútu premlčania. Odlišnosť úpravy inštitútu premlčania v Občianskom a Obchodnom zákonníku nemá nič spoločné so spotrebiteľskou ochranou, ale je výsledkom dvoch rôznych legislatívnych procesov, ústiacych do dvoch rôznych kódexov bez ďalších súvislostí relevantných pre nastolenú problematiku. V uvedenej súvislosti poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 5Obo 56/2007, 5Obo 12/2010, 1Cdo 120/2010), Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 32Cdo 3337/2010), Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. II. ÚS 3711/11), Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 5Co/293/2012).

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na tom právnom názore, že zmluvu o splátkovom úvere, uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami dňa 17.10.2002 treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, i keď bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Preto aj vznesenú námietku premlčania posudzoval podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd tento právny názor súdu prvého stupňa považuje za správny. Po vyhodnotení odvolacích námietok navrhovateľa konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov uvedených v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

Ustanovenia o spotrebiteľských právnych vzťahoch v zákone o spotrebiteľských úveroch a v Občianskom zákonníku sú kogentnými právnymi normami, ktoré nie je možné zmeniť dohodou zmluvných strán a ani inak. Okrem toho sú normy spotrebiteľského práva špeciálnymi ustanoveniami aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Preto niet zákonného dôvodu aplikovať vo vzťahu k otázke premlčania Obchodný zákonník. Premlčacia doba je preto v súlade s ust. § 101 Občianskeho zákonníka 3-ročná a táto navrhovateľovi na uplatnenie práva na súde márne uplynula tak, ako to konštatoval súd prvého stupňa. Odvolacia námietka navrhovateľa o použití Obchodného zákonníka pri posudzovaní premlčania v danej veci bola preto nedôvodná.

Je nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv, vrátane zmlúv o osobnom účte uzavretých medzi bankou a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zákona č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262

Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu.

Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcami na základe zmluvy o osobnom účte je spotrebiteľským vzťahom, ktorá skutočnosť nie je sporná. Preto bolo potrebné v danej veci otázku premlčania posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka tak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a úspešným odporcom a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.